

Arrest

nr. 195 619 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
A. Lacomblélaan 59-61 b5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 24 augustus 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 september 2015 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 161 174 van 2 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het beroep tot nietigverklaring werd verworpen.

Gezien het arrest nr. 238.427 van 6 juni 2017 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 161 174 van 2 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd en de zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat M. GROUWELS, in opvolging van advocaat C. TORFS, verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 februari 2015 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 11 augustus 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 24 augustus 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19/02/2015 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor: Overeenkomst van de VDAB-opleiding van de Belgische referentiepersoon als onderhoudsmecanicus dd 29/09/2014. Verklaring van de VDAB Leuven (dd 12/02/2015) van werkloosheidsuitkering van 11/2014 tot 01/2015. Met een gemiddeld maandelijks inkomen van €1150,61.

Uit geheel van bovenstaande documenten kan er toe besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden over werkloosheidsuitkering beschikt en dat hij een VDAB opleiding volgt. Vandaar dat de werkloosheidsuitkering in overweging kan worden genomen als bewijs van bestaansmiddelen. Uit de voorgelegde bewijzen van de werkloosheidsuitkering blijkt echter dat het maandelijks bedrag niet ter waarde is van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Overwegende dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt en de huur van de woning reeds €226 bedraagt, is het niet geloofwaardig dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon toereikend zijn. Om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat mag worden verwacht alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980)

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk loonfiches, inschrijvingsformulier Nederlandse les en een cursus maatschappelijke integratie waaruit blijkt dat zij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen. (Arrêt n° 230955 Conseil d'Etat du 23.04.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn)

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

(...)"

Bij arrest nr. 161 174 van 2 februari 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Bij arrest nr. 238.427 van 6 juni 2017 vernietigt de Raad van State het arrest nr. 161 174 van 2 februari 2016 van de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In een enig middel van haar synthesesamenvatting voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40ter, 42, § 1, en 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt samengevat:

“Verzoeksters aanvraag wordt afgewezen omwille van een vermeend gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon.

Verweerder oordeelt weliswaar terecht dat de werkloosheidsuitkering van verzoeksters echtgenoot mee in rekening mag worden gebracht, aangezien hij een VDAB opleiding volgt. Zijn werkloosheidsuitkering in de maanden voorafgaand aan de aanvraag bedroeg ongeveer 1150 EURO per maand, hetzij zo'n 100 EURO meer dan het bedrag aan leefloon voor een persoon met gezinslast (thans zo'n 1.056 EURO per maand).

Daarnaast bracht verzoekster ook loonfiches bij waaruit blijkt dat zij zelf ook een eigen inkomen verwerft van zo'n 1200 EURO per maand.

Niettemin wordt de aanvraag gezinshereniging afgewezen omdat er onvoldoende bestaansmiddelen zouden zijn.

Verweerder overweegt ter zake:

- Dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen 1500 EURO bedraagt en de huur voor de woning alleen al 226 EURO bedraagt zodat het niet geloofwaardig is dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon toereikend zijn. 120% van het leefloon is "echt wel" het minimum dat mag worden verwacht alvorens het verblijf kan worden toegestaan*
- Dat de eigen beroepsinkomsten van verzoekster niet in overweging mogen worden genomen.*

Deze motivering kan de bestreden beslissing niet dragen en is genomen in strijd met de bepalingen uit artikelen 40ter en 42,§1 van de Vreemdelingenwet.

1. In hoofddorde meent verzoekster dat haar eigen inkomsten wel degelijk rekening moeten worden gehouden bij de evaluatie van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Verzoekster is immers gehuwd met de referentiepersoon, zodat de Belgische referentiepersoon ook kan beschikken over haar eigen inkomsten. Artikel 221 B.W. bepaalt immers dat iedere echtgenoot bijdraagt in de lasten van het huwelijk naar zijn vermogen. De herkomst van de inkomsten, of deze nu van de referentiepersoon dan wel van de verzoekster zelf komen, is van geen belang vermits de finaliteit van de bepaling is te voorkomen dat het gezin ten laste komt van het Belgisch sociale zekerheidsstelsel, net zoals bepaald wordt in artikel 40bis, § 4, tweede lid 2 Vw.

Dit principe werd reeds herhaaldelijk bevestigd door Uw Raad.

(RvV 14 juli 2014, nr. 126.996; 24 juli 2014, Rev.dr.étr. 2014,400, noot Eline BOLLEN, "L'origine des ressources dans le cadre du regroupement familial avec un belge"; 21 mei 2015, nrs. 145.913 (T.Vreemd. 2015, 307) en 145.915; 29 mei 2015, nr. 146.794; 29 juli 2015, Rev.dr.étr. 2015,405, noot; 30 september 2015, nr. 153.722 en, in dezelfde zaak, 27 juni 2016, Rev.dr.étr. 2016, 240; 25 januari 2016, nr. 160.664; 1 maart 2016, nrs. 163.344 (T.Vreemd. 2016,467) en 163.345; 28 februari 2017, nr. 183.225).

Een schending van het artikel 40ter Vreemdelingenwet, in samenhang met de motiveringsplicht uit artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en van het artikel 62 Vreemdelingenwet (in de versie van toepassing op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen), is alleen al om die reden aangetoond.

2.1. In ondergeschikte orde, zelfs indien uw Raad zou oordelen dat verweerder terecht meende dat de eigen beroepsinkomsten van verzoekster niet mogen worden gebruikt om aan het bedrag van 120% van het leefloon te komen, dan nog moest verweerder alleszins rekening houden met dit bedrag in het kader van de behoeftenanalyse.

Verweerder laat na een daadwerkelijke behoeftenanalyse te maken. Hij beperkt zich tot de stelling dat 1500 EURO voor twee volwassenen de armoederisicogrens zou zijn, en dat verzoekster al een huur van 226 EURO per maand dient te betalen.

Deze twee elementen volstaan niet om van een "behoeftenanalyse" te kunnen spreken. Het artikel 42§1 Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de (gemachtigde van) de minister moet bepalen "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

In casu wordt allerminst nagegaan welke bestaansmiddelen verzoekster en haar Belgische echtgenoot nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er werd dus geen daadwerkelijke behoeftenanalyse uitgevoerd, terwijl verweerder daar wel degelijk toe verplicht was, ook indien, zoals in casu, de bestreden beslissing dateert van voor de wijziging van 4 mei 2016 (dat de behoeftenanalyse in hoofdte verweerder verplicht maakt als hij meent dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn). De Raad van State had immers in zijn arrest van 19 december 2013 reeds gesteld dat artikel 42, § 1, tweede lid Vw. ook van toepassing is wanneer de bestaansmiddelen niet toereikend zijn: het bedrag van 120% is immers een referentiebedrag en niet een minimumbedrag. Wanneer dat bedrag niet bereikt wordt, moet verweerder nagaan welke bestaansmiddelen nodig zijn (RvS 19 december 2013, nr. 225.915, T.Vreemd. 2014, 333).

De wettelijke analysecriteria werden in casu dus niet gevolgd zodat er geen sprake is van een behoeftenanalyse. Een schending van het artikel 42,§1 Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.2. En zelfs als de enkele beschouwingen van verweerder in casu beschouwd moeten worden als een behoefteanalyse, dan blijkt alleszins uit het hierboven vermelde dat deze niet op een degelijke en volledige manier plaatsvond. Uw Raad oordeelde al meermaals dat een behoeftenanalyse nochtans aan die voorwaarden moet voldoen. Meer bepaald moet de behoeftenanalyse op een zorgvuldige wijze gebeuren, met een concreet onderzoek gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, waaruit blijkt hoe verweerder tot zijn besluit is gekomen.

Vooreerst wordt in casu immers geen rekening gehouden met de eigen beroepsinkomsten a rato van 1200 EURO per maand van verzoekster. Zodoende wordt het zorgvuldigheidsbeginsel doelbewust geschonden: verweerder houdt geen rekening met alle relevante elementen die in het administratief dossier aanwezig zijn. Uit de beslissing blijkt bovendien dat hij dit gegeven wel heeft gezien maar dat hij er doelbewust geen rekening mee wenst te houden.

Bovendien voldoet de analyse die verweerder maakt niet aan de definitie van "behoeftenanalyse" in de zin van het artikel 42§1 Vreemdelingenwet. Verweerder vergenoegt zich met de - in het geheel niet onderbouwde - stelling dat er met een inkomen voor twee volwassenen tot 1500 EURO een armoederisico zou bestaan. Het wettelijk criterium is echter niet het armoedegrensisico (dat sowieso volstrekt arbitrair op 1500 EURO werd begroot) maar de vraag of de inkomsten van de referentiepersoon al dan niet volstaan om niet ten laste van de Belgische overheden te vallen. De thans gemaakte behoefteanalyse komt in feite neer op de overweging dat verzoeksters echtgenoot meer dan 1500 EURO moet verdienen, zodat de lat nog hoger wordt gelegd dan het wettelijk criterium van 120% van het leefloon. Dat is uiteraard in tegenspraak met de ratio legis van de wet die net toelaat om, na een individuele analyse, uitzonderingen te maken voor wie niet aan dit bedrag van 120% van het leefloon komt.

De enige objectieve analyse die verweerder in het kader van de behoefteanalyse maakt, is het opsommen van het huurbedrag van 226 EURO dat de referentiepersoon maandelijks moet betalen voor zijn huisvesting, maar verweerder laat na te berekenen hoeveel verzoekster en haar echtgenoot daarna nog overhouden, en of dit desgevallend al dan niet voldoende is om niet ten laste te moeten vallen van de Belgische overheden.

In casu blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat de referentiepersoon kan huren aan een sociaal tarief van slechts 226 EURO, dit is net een bijzonder laag bedrag, zodat verzoekster en haar echtgenoot na aftrek van dit bedrag nog zo'n 924 EURO per maand overhouden.

Op geen enkele wijze wordt door verweerder geconcretiseerd waarom dit bedrag niet zou volstaan om niet ten laste te vallen van de Belgische overheden.

Minstens is er in die zin een schending van het artikel 42,§1 Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht uit artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991. Er werden geen pertinente juridische en feitelijke elementen aangebracht die de beslissing kunnen dragen."

2.2.1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het volgende:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt (...)"

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de loonfiches van de verzoekster en de cursus maatschappelijke integratie waaruit blijkt dat zij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft gemotiveerd dat deze *"niet in overweging worden genomen"* aangezien het, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, *"de Belgische referentiepersoon (is) die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen"*.

2.2.3. Te dezen voert de verzoekster aan dat met haar eigen inkomsten wel degelijk rekening moet worden gehouden bij de evaluatie van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

2.2.4. De kernvraag in deze zaak bestaat erin welke interpretatie dient te worden gegeven aan de vereiste dat de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van de Vreemdelingenwet die de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen moeten bewijzen dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform het op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd geldende artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet *"beschikt"* over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.2.4.1. Volgens artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moeten de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van de Vreemdelingenwet die de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen bewijzen dat de Belg over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen *"beschikt"*. Deze wetsbepaling voorziet niet dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige *"eigen"* bestaansmiddelen beschikt. Deze bepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan *"beschikt"*. Het woord *"beschikken"* wordt in Van Dale gedefinieerd als *"1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over"* en in Wolters als *"1.*

gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over – of gebruikmaken van – het inkomen dat haar echtgenoot uit tewerkstelling genereert. Door te overwegen dat het bewijs van tewerkstelling van de verzoekster zelf niet in overweging kan worden genomen bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt aangezien het, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, *"de Belgische referentiepersoon (is) die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen"*, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een engere invulling dan wat er letterlijk in gelezen wordt.

2.2.4.2. Het begrip *"beschikt"* komt bovendien niet enkel voor in het aangehaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, eerste lid, alinea 1, van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), wordt net zoals artikel 40ter in de Vreemdelingenwet gepositioneerd onder het *"Hoofdstuk 1. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg"* van *"Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen"*. Bovendien wordt in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet expliciet verwezen naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft, in die zin dat ook hier de familieleden van de vervoegde Belg moeten aantonen dat de vervoegde Belg *"over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt"*. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip *"beschikt"* een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Dit vindt tevens steun in de overweging A.13.6.2 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waaruit blijkt dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit vlak – de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie – ten gronde had opgemerkt dat *"de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie"*. Het komt de Raad dan ook nuttig voor om na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie van de Europese Unie het begrip *"beschikt"* in het kader van de Burgerschapsrichtlijn interpreteert.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht – die inmiddels werd "opgeslorpt" door de Burgerschapsrichtlijn – diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van *"een derde"*, oftewel een levensgezel

waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02) en dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punten 41 en 51). Daarnaast overwoog het Hof nog dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punt 47; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden.

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak in het licht van artikel 7, eerste lid, b), van de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip “beschikken” moet worden uitgelegd als dat *“het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat (...) het minste vereiste (wordt gesteld) met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld”* (HvJ 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., punt 74).

Om alle voormelde redenen kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikt” in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

2.2.4.3. Daarnaast dienen nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht te worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punten 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische echtgenote op voorwaarde dat deze Belgische echtgenote erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft –, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34).

Het gebruik maken van het vrij verkeer vormt niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht. In dit verband kan worden gewezen op artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat de rechten en de plichten vaststelt die verbonden zijn aan het burgerschap van de Unie. Deze bepaling verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e.a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “ ‘Civis europaeus sum’: from the cross-border link to the status of citizen of the Union”, SEW 2012, 2-13). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden

gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (cf. HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punten 65 en 66), zijn er omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, "Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?" in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken of een dergelijke afhankelijkheidsverhouding *in casu* aan de orde is, doch er kan wel worden vastgesteld dat dergelijke situaties zich kunnen voordoen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij principieel de inkomsten van de derdelander niet in aanmerking worden genomen, hiervoor geen aandacht heeft gehad.

In dit verband moet ook worden gewezen op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3), is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, in de zin dat hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie *infra*, punt 2.2.4.4.) en van een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13).

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

2.2.4.4. Ten slotte wordt er op gewezen dat de wetgever met het instellen van de inkomensvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet "*beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid*" (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8). Hierbij kan er op worden gewezen dat het inkomen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1, van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 *iuncto* artikel 34, § 1, van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon gaat samenwonen met een derdelander – echtgenoot of samenwonende partner – en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet zal worden, zodat die Belg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop de betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de

erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot van de Belgische gezinshereniger uit tewerkstelling genereert, op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

2.2.5. Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit het op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geldende artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoekster, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, niet in overweging genomen, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Aldus concludeerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat het bewijs van de tewerkstelling van de verzoekster zelf niet in overweging kan worden genomen om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.2.6. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.2.7. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

2.2.8. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekster betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN